

L'ample temple de la modernitat

Tothom en el món de la música havia sentit parlar alguna vegada de Gerard Jacquet. Un dels noms que feia cançó a la Catalunya nord ha aparegut ara conduint un bon grup pop, Ample Temple. Aquests dies grava un disc a Barcelona.

Vicent Partal

Nom.

—Gerard Jacquet.

—Edat.

—Trenta anys.

—¿I què fas als trenta anys?

—Canto. En un grup de roc, català, de Perpinyà.

—Que es diu...

—Ample Temple.

Barcelona, la capital, pot proporcionar les sorpreses més abusives, les situacions més inesperades, les realitats més engrescadores. I les ofereix, per exemple, en dilluns 7 d'abril, als carrers, als fanals dels carrers decorats pels homes del II Congrés Internacional i als estudis de gravació. «¿Un grup de roc de la Catalunya nord?». «¿Gravant?», «¿a Barcelona?». No és una notícia habitual la que comunica —a l'altra banda del fil telefònic— el cappare d'Àudio-visuals de Sarrià, Joan Ribó. «Clar que hi anem. I tant».

—Jo havia començat fa molts anys, cantant en el grup Guillem de Cabestany, que actuà uns quatre anys per l'època que aquí al sud funcionaven els setze jutges. De fet, era una cosa molt semblant, molt militant a nivell de cultura catalana. Jo hi vaig començar acompanyant a la guitarra un cantant que es deia, es diu, Pere Figueres, però, a poc a poc, vaig començar a crear cançons i a unir-me a la gent que a la llarga ha creat Ample Temple.

—Havies fet cançons, doncs, abans de crear el grup...

—Havia fet cançons en francès. Bé ja sabeu que la situació del català al nord és molt precària, molt difícil...

—I ara et llances a cantar en català i roc. Molt bé, ¿no?

—Home, això implica assumir un públic reduït. És difícil perquè ja no és només la dificultat del català, a més, és roc. I a l'inrevés. Però sí que crec que està bé. D'alguna manera, ajuntem dos públics diversos: la gent interessada per la recuperació del català, l'acostem al roc i, la joventut del roc, l'acostem al català, bé...

Mentre enraonem amb Gerard, els membres de la banda —submergits en cascos, micròfons, taules de mescla, sintetitzadors...— segueixen gravant

DOMÈNEC UMBERT

els dos temes d'un single que aviat apareixerà al mercat. Dos temes amb títols en anglès, lletres en català i una música *pop-funkie* molt ben traçada: «Crazy Sputnik» i «Barcelona, by nigh». Mitologia sobre la capital, com si diguéssim.

—Jo no et sabria definir la música que fem Ample Temple. Fem pop, això és clar. Però més enllà que això... sí creem, posem en pràctica unes idees, unes nocions que tenim, d'alguna manera treballem allò que ens agrada.

—I pel que fa a les lletres (pregunte, al·lucinat, després d'haver sentit en Joan Ribó recitant una estrofa de «Crazy Sputnik». Literal: «No, és que la sexualitat astronàutica queda per alimentar».)

—Aquesta, «Crazy Sputnik», és una mica irrealitat. A mi, les coses que

«Barrejar tractors i sintetitzadors. Sí, està bé.»

—¿Que no t'agrada?

—Home, no gaire. (Més rialles). És que la terra i el roc són dues coses completament diferents. A mi, m'interessa el passat, és cert. Jo m'he dedicat anys a recollir en cintes cançons i contes dels vells del meu poble, però perquè m'interessa per a l'avui. Ara, que penso que no hi hauria d'haver cap divisió entre allò que és actual i el que és passat, entre el que és terra i el que és instrument electrònic. La gent que crea barreja coses molt diferents que no tenen res a veure entre elles, i això és molt interessant, barrejar tractors i sintetitzadors, sí, està bé...

—¿Tu conduïx tractors?

—Sí.

—¿I fumes?

—Sí.

—Lamentable.

—Bé, fumava.

—Això ja està millor.

«Gerard, ¡et toca a tu!». Els regidors dels estudis de gravació són implacablement rígids. Seiem rere el vidre gruixut dels controls. «¡A veure si et menges el micròfon!». Novençà en gravacions, Jacquet s'acosta massa a l'enregistrador. «Distorsiona'm una mica la veu. Això no ha quedat bé». Però la novetat no impedeix un domini aparent de la trama.

—Fas la impressió de trobar-te molt còmode gravant, ¿que ja ho has fet abans?

—La impressió, la impressió no-més. És la primera vegada que em tanco a l'estudi.

«La segona, aquesta tarda: has de gravar l'himne del Congrés de la Llengua», intervé Ribó en to comminatori. «Ah, bé». No hi cabia cap altra resposta, òbviament.

S'acosta el migdia sobre Barcelona. No és la *night* que canten els roquers de Perpinyà, però com si ho fos. Miquel segueix enganxat al sintetitzador, des que hi hem entrat, i s'entén en un francès perfectament acadèmic amb els seus companys de grup. Al coll i a la butxaca dels pantalons emblemes celtas. «Deixa-ho ja, que no dinarem». Tanquem la persiana, fem unes fotos del grup. «Bé, ja ens veurem».

«Sí, sí, ja ens veurem». Passeig de Gràcia avall ens ballen els peus amb la música piratejada en la *cassette* mentre gravaven. Llàstima que el paper no sonne. Barcelona by night. Mú-si-ca. □

m'estranyen m'agraden, i en aquesta cançó faig això mateix, estranyar. De tota manera, quan actuem a Perpinyà, més de la meitat de les nostres cançons prenen un sentit més directe, molt més positiu. Parlen dels problemes del país, de la situació allí, de l'atur, dels joves, de la cultura, de la francesització...

—¿I com esteu d'actuacions, allà al nord?

—Bé, no ens en queixem.

—¿I al sud?

—Al sud encara no hem aconseguit d'actuar. Jo vaig fer-ho una vegada, fa molts anys, però mai com a Ample Temple.

—¿Em podries dir el nom de tres grups?

—¿Tres grups d'on?

—Tres grups de música.

—Difícil. Per exemple, Alain Bashung, The Cure i d'aquí Dubble Bubble. ¿Bé?

—I tant. Una pregunta indiscreta: ¿Tu vius d'això de la música?

—(Cara d'estupefacció). No. Jo

sóc pagès. Ningú del grup no és músic. Bé, Miquel sí que ho és. És professor. ¿No t'he dit encara quina gent forma el grup, no?

—Arregla-ho.

—Doncs, mira, hi ha el Felip, que toca la bateria; Miquel, als teclats; Jaume, al baix, i el Renat, que té cura dels efectes especials. I jo, que toco la guitarra i canto.

—Tu, pagès-roc...

—Pagès modern... ¡Estic fotut! (rialles). Això quedarà a la meua imatge. El pagès-roc, caram...